ФАКТОРИ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ

студент **Рудь В.В.**

На даний момент не викликає сумніву той факт, що саме інноваційна діяльність є головним джерелом суспільного прогресу. Від того, наскільки значною буде інноваційна складова економічного розвитку держави, залежить її роль і місце у світовій економічній системі, стабільність і рівень розвитку національної економіки на даному етапі і в майбутньому. Дане питання є особливо актуальним для України, яка активно шукає своє власне місце в світовій економічній та політичній системі.

На даний момент економіка України є дуже нестійкою та робота підприємств має нестабільний характер. Саме тому зараз дуже актуально визначити та проаналізувати фактори, які необхідно розвивати підприємствам для початку та ефективного проведення інноваційної діяльності.

Найбільш вагомим є фактор, що стосуються особливостей інноваційного управління. Інноваційний менеджмент — це сукупність економічних, мотиваційних, організаційних і правових засобів, методів і форм управління інноваційною діяльністю конкретного об'єкта управління з метою одержання найоптимальнішим шляхом економічних результатів цієї діяльності. Інноваційний менеджмент націлений на забезпечення ефективного функціонування інноваційного процесу в рамках фірми (підприємства), з метою створення можливості її конкурентоспроможності на ринку в довгостроковій перспективі.

Прийняття рішення є одним з головних інструментів розроблення й реалізації ефективної концепції інноваційного менеджменту. Управлінське рішення — це свідомий вибір альтернативи серед множини можливих, виконання якої веде до реалізації конкретних інноваційних цілей.

Наступним за важливістю є фактор, який стосуються кваліфікованих людських ресурсів. Кадровий потенціал підприємства, який визначається не стільки кількістю працівників, скільки їх кваліфікацією та лояльністю своєму підприємству, являє собою рушійну силу функціонування підприємства. Методами підвищення лояльності працівників, збільшення продуктивності є мотивація та стимулювання.

Мотивація як функція управління означає сукупність рушійних сил, що стимулюють усіх учасників інноваційного процесу і кожного окремо до активної діяльності. Стимулювання — це засіб, за допомогою якого здійснюється мотивація. Стимулювання принципово відрізняється від мотивації. Суть цієї відмінності полягає в тому, що під час стимулюючого процесу використовуються різноманітні засоби й методи, які впливають на

поведінку і ставлення працівника до своєї діяльності, активізуючи до дії позитивні його функціональні та якісні властивості.

Наступним є фактор, що стосуються ринкових факторів, таких, як низький рівень попиту на продукцію та відсутність попиту на продукцію взагалі. Тобто підприємства, що виробляють інноваційну продукцію, не задовольняють потреби та запити споживачів.

Невдачі в галузі розробки й освоєння нових продуктів найчастіше викликаються недостатнім використанням методів управління якістю, завищеною ціною, невідповідністю конструкції виробу запитам споживачів, неправильним вибір постачальників і т.п. Головний критерій при виході на ринок - наявність у продукта характеристик, здатних викликати краще ставлення споживачів. Застосування функціонально-вартісного аналізу при розробці інноваційного продукту, на думку фахівців, дозволяє підприємству створювати вироби, що відповідають запитам і побажанням споживачів, і розширювати займані частки ринку.

При збільшенні кризових явищ в економіці України все більше науковців шукають шляхи вдосконалення, активізації інноваційної діяльності. Можна виділити такі складові створення сприятливого економічного середовища для підприємств:

- збільшити питому вагу видатків держави на фінансування науки у ВВП до 2%. Згідно з даними Міжнародної організації праці, «якщо на науку виділяється менше 2% ВВП, то починається руйнація не лише науки, але й економіки і суспільства в цілому»
- передбачити на державному, регіональних і місцевих рівнях окремі бюджети розвитку, видатки з яких спрямовувати лише на фінансування науки та впровадження інноваційних програм;
- на державному, галузевому та регіональному рівнях розробити, затвердити та забезпечити впровадження цільових програм, які передбачені Законами України «Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки» та «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні;
- стимулювання та підтримка кооператійних зв'язків між науковими організаціями (університетами) та промисловістю (бізнесом) на основі формування програм і проектів а розробки та випуску інноваційних продуктів, а також комерціалізації результатів ДіР і технологій.

Аналізуючи кожен з цих факторів можна отримати загальну методику вдосконалення, що охоплює всі рівні інноваційної діяльності і максимально описує рівень підприємства та окремого інноваційного продукту. Також необхідно пам'ятати, що тільки комплексна оцінка факторів дає змогу аналізувати ефективність інноваційної діяльності підприємства з урахуванням їх дії та взаємозв'язків.

Науковий керівник: доц. **Мішеніна Н.В.**